

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. С. , 12.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С., I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николай С. Василев
Секретар: Ивана Б. Петрова

като разгледа докладваното от Николай С. Василев Гражданско дело № *0201890100636 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 7 и сл. от Закона за защита срещу домашното насилие

Образувано е по молба за защита от домашно насилие подадена от А. П. И., в качеството ѝ на законен представител на малолетната М. А. И. срещу Е. И. П..

В молбата си молителката твърди, че ответницата е нейна сестра. Дава сведения за акт на домашно насилие, който е бил извършен от ответницата на 06.12.2020 г., около 15:15 часа, в дома им в гр. С., ул. „П.“ № *, като актът се е изразил в хвърляне на бутилка по главата на малолетната М. А. И.. Твърди, че в резултат от удара детето е получило порезна рана в областта на ухото.

Прави искане съдът да издаде против ответницата заповед за защита срещу домашно насилие, като я задължи да се въздържа занапред от извършване на домашно насилие, забрани да доближава молителката и да посещава дома ѝ в гр. С..

Към молбата е представена и декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН.

В съдебно заседание молителката поддържа искането си за допускане на защита по ЗЗДН спрямо ответницата.

Ответницата не оспорва, че е сестра на А. П. И., а детето М. А. И. е нейна племенница.

Районен съд - С., като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира следното:

Защита по Закона за защита от домашно насилие може да търси всеки, който е пострадал от акт на домашно насилие, осъществен спрямо него от лицата, изчерпателно посочени в чл. 3 от закона. Според чл. 3, ал. 1, т. 6 от ЗЗДН защита може да се търси, когато извършителят на домашното насилие е лице, с което се намира в родство по съребрена линия до четвърта степен включително. По делото не се спори, че молителката М. А. И., действаща чрез своята майка А. П. И., е племенница на ответницата. Ето защо страните са надлежно легитимирани участници в настоящото съдебно производство.

Молбата за защита е подадена от лице по чл. 8, т. 1 от ЗЗДН и в рамките на едномесечния срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН, считан от момента на осъществяване на твърдения акт на домашно насилие /06.12.2020 г./, поради което е процесуално допустима.

Целта на ЗЗДН е да даде възможност на пострадалите да потърсят защита от съда чрез налагане на съответни мерки за въздействие спрямо нарушителите, изчерпателно посочени в чл. 5, ал. 1, т. 1-6 от ЗЗДН. В тази връзка, за да се предостави защита на определено лице трябва да се изследва въпросът дали по отношение на него е осъществен акт на физическо или психическо насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН. Следователно, в случая трябва да се прецени има ли основание да се приеме, че спрямо молителката са били извършени конкретни действия от страна на ответницата, които биха могли да се квалифицират като домашно насилие, както и момента на тяхното извършване.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпругеско съжителство.

От показанията на разпитаните по делото свидетели Е. А. и И. Г., които са били преки очевидци на инцидента, се установява, че на 06.12.2020 г. е възникнал семеен скандал в дома им в гр. гр. С., ул. „П.“ № * с участието на ответницата. Свидетелите споделят, че ответницата е хвърлила стъклена бутилка и е ударила детето М. А. И., която е била в близост. В резултат на удара детето е получило порезна рана на дясното ухо, което обстоятелство се потвърждава и от представените по делото фиш за спешна медицинска помощ от ЦСП – София и съдебномедицинско удостоверение № 390.12/2020. Сведения за възникналия семеен скандал дават и разпитаните по делото свидетели Младен Денков и Росен Йорданов – полицейски служители в РУ-С., които са се отзовали на сигнал и са посетили адреса впоследствие. Свидетелите не са били преки очевидци на случилото се, но показанията им допринасят за изясняване на обстоятелствата по делото в пълнота доколкото също са въприели състоянието на детето след инцидента.

Показанията на всички разпитани свидетели кореспондират и с писмените доказателства от материалите по приложените по делото преписка ури 344p-12922/07.12.2020 г.

Не може да бъде игнорирано и изложеното от молителката в депозираната декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, тъй като тя от една страна е

годно доказателствено средство, от друга молителката, макар и майка на пострадалата и в такъв смисъл може се счита за предубедена, е пряк очевидец на случилото се.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че извършените от ответницата действия представляват физическо насилие спрямо пострадалото дете и следва да бъдат квалифицирани като акт на домашно насилие, установен по време, място и конкретен извършител. Ето защо следва да бъде определена и някоя от мерките за защита.

Мерките за защита по чл. 5, ал. 1 от ЗЗДН представляват не наказание за извършителя, а налагани от съда принудителни административни мерки по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, които имат за цел защита на пострадалото лице, чрез отнемане или поне ограничаване на възможността на извършителя да извърши друг акт на насилие срещу пострадалия /чл. 5, ал. 1, т. 2-4 от ЗЗДН/ и мотивирането на самия извършител към неагресивно поведение към пострадалото лице /чл. 5, ал. 1, т. 1, 5 и 6 от ЗЗДН/.

При налагане на мерките по чл. 5 от ЗЗДН съдът не е обвързан от искането на молителя или становището на ответника, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки /чл. 16, ал. 1 от ЗЗДН/.

В настоящия случай, с оглед характера на акта на насилие - физическо, с типичен интензитет, съдът намира, за подходяща мярката за защита по чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН. В приложимия закон не е предвиден срок за налагане на мярката по чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН, тъй като никой няма право да нарушава предвидените, съгласно Конституцията на Р. България и Наказателния кодекс, човешки права, каквито са правото на здраве, телесна и психическа неприкосновеност, поради което съдът не следва да определя такъв. Съдът счита за ненужно налагането на мярката забрана на извършителя да приближава пострадалото лице, доколкото по делото се установи, че нараняването на детето е било по-скоро резултат от необмислена постъпка на ответницата, продиктувана от възникналия семеен скандал между нея и останалите членове на семейството. Съдът намира, че определената мярка в достатъчна степен защитава физическата неприкосновеност на пострадалото дете и ще има възпиращо въздействие спрямо ответницата с оглед последиците от неизпълнението ѝ по смисъла на чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН, а именно, че при неизпълнение на заповедта на съда, полицейският орган, констатирал нарушението, задържа нарушителя и уведомява незабавно органите на прокуратурата.

Съгласно чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН във всички случаи съдът с решението по чл. 15, ал. 1 от ЗЗДН налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лева. Предвидената в тази норма глоба представлява административно наказание /по арг. от чл. 13, б. „б“ от ЗАНН/, което съдът е длъжен да наложи при установен акт на домашно насилие, но което следва да бъде индивидуализирано по размер в законовите предели. В настоящия случай съдът намира, че деянието на ответницата е извършено виновно, доколкото тя е съзнавала и контролирала своите действия. Съдът, при преценката си относно размера на глобата, съобрази от една страна характера и тежестта на извършеното - типична за подобни деяния, а от друга липсата на доказателства за доходите и имущественото състояние на извършителя, поради което намира, че на ответницата следва да бъде наложена глоба в минималния размер, а именно глоба в размер на 200,00 лева, която ще осигури постигане целите на административното наказание по чл. 12 от

ЗАНН, като въздейства поправително на ответницата.

При този изход на делото разносните следва да бъдат присъдени в тежест на ответницата. На основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН дължимата по чл. 16 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, държавна такса по делото в размер на 25,00 лева следва да се възложи на ответницата, като последната бъде осъдена да я заплати в полза на държавата по сметка на Районен съд - С., доколкото съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЗДН тя не се внася предварително от молителя.

Ответницата следва да заплати и сторените от насрещната страна разноски – платено адвокатско възнаграждение за един адвокат, в размер на 400 лева.

Мотивиран от горното, Районен съд - С.

РЕШИ:

ИЗДАВА, на основание чл.15, ал.2 ЗЗДН, **ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА** в полза на М. А. И., ЕГН:1444126271, представлявана от своята майка и законен представител А. П. И., ЕГН:*****, адрес гр. С., ул. „П.“ № *, срещу Е. И. П., ЕГН: *****, с адрес гр. С., ул. „П.“ № *, като налага следните мерки за защита:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5 ал. 1 т. 1 от ЗЗДН Е. И. П., ЕГН: *****, с адрес гр. С., ул. „П.“ № *, **ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА ОТ ИЗВЪРШВАНЕ** на домашно насилие (физическо, психическо или друго) по отношение на своята племенница – М. А. И., ЕГН:1444126271, представлявана от своята майка и законен представител А. П. И., ЕГН:*****, адрес гр. С., ул. „П.“ № *.

НАЛАГА на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН на Е. И. П., ЕГН: *****, с адрес гр. С., ул. „П.“ № *, глоба в размер на 200,00 лева, платима в полза на държавата по сметка на Районен съд - С..

ОСЪЖДА Е. И. П., ЕГН: *****, с адрес гр. С., ул. „П.“ № *, да заплати в полза на държавата по сметка на Районен съд - С. сумата в размер на 25,00 лева за държавна такса.

ОСЪЖДА Е. И. П., ЕГН: *****, с адрес гр. С., ул. „П.“ № *, да заплати на М. А. И., ЕГН:1444126271, представлявана от своята майка и законен представител А. П. И., ЕГН:*****, адрес гр. С., ул. „П.“ № *, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 400 лева – разноски по делото.

В заповедта за изпълнение да се посочат последиците от неизпълнението ѝ по смисъла на чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН, а именно, че при неизпълнение на заповедта на съда, полицейският орган, констатирано нарушение, задържа нарушителя и уведомява незабавно органите на прокуратурата.

На основание чл. 17, ал. 3 от ЗЗДН обжалването на решението не спира изпълнението на заповедта.

Преписи от решението и от издадената заповед да се връчат на страните

и да се изпратят служебно на РУ на МВР- гр. С..

Възлага изпълнението на Заповедта на органите на РУ на МВР- гр. С..

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - София в 7 - дневен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Районен съд – С.: _____